

Ponosni na gorniško šolo v Nepal

Da je Nepal danes turistično razvita dežela z odlično izobraženimi vodniki in vrhunskimi alpinisti, gredo zasluge tudi Slovencem, ki so leta 1979 v Manangu odprli šolo za nepalske gorske vodnike, kjer so svoje znanje, izkušnje in čas razdajali kar štirideset let. Njihovo poslanstvo in zgodbe številnih posameznikov z Alešem Kunaverjem na čelu so zdaj zbrani v knjigi **Z znanjem do zvezd: Slovenska šola za nepalske gorske vodnike**.

JASNA PALADIN

Slovenski alpinisti so leta 1979 v Nepal spisal dve veliki zgodbi – po novi smeri so dosegli vrh Everesta in s šolo za nepalske gorske vodnike v Manangu domačinom odprli vrata v boljši jutri. Vizionarju Alešu Kunaverju in številnim drugim slovenskim inštruktorjem in zdravnikom je zdaj posvečena dvojezična monografija, ki jo je zasnovala in uredila Kamničanka Mojca Volkar Trobevšek. Ta je v knjigi poudarila zavedanje Aleša Kunaverja, ki je čutil veliko odgovornost do domačinov in se jim je v znak hvaležnosti odločil postaviti šolo za gorske vodnike, četudi se je s tem odpovedal vodenju alpinistične odprave na Everest in jo predal Tonetu Škarji. »Everest je cilj, šola je poslanstvo. Odprava je ob koncu zaključena, šola pa je nekaj trajnega, je dejal Kunaver. In prav poslanstvo je v tej knjigi večkrat zapisana beseda. Prostovoljstvo, pomoč drugemu brez pričakovanja povračila, iz dobre volje in za boljše življenje sočloveka, je vrednota, ki jo v pričevanjih sodelavcev šole vedno znova srečujemo. Knjiga nas uči, da je odločitev za dobro mnogokrat težka, uresničitev naporna, rezultat pa veličasten. Tako kot je veličasten 40-letni mednarodni humanitarni projekt, ki ga je s ponosom živelo in izpeljalo več generacij Slovencev. Za svoje delo si zaslužijo globoko

spoštovanje in zahvalo, s to knjigo pa želimo njihovo delo ohraniti v večnem spominu,« pravi Mojca Volkar Trobevšek.

Knjiga o šoli, ki je naši državi prinesla velik ugled v svetovni alpinistični areni, je posvečena tudi vsem vodjem, inštruktorjem, zdravnikom ter podpornikom 40-letnega delovanja slovenske šole za gorske vodnike v Nepal, med njimi so tudi Danilo Cedilnik - Den, Peter Markič, ki je šolo vodil med letoma 1985 in 1994, Bojan Pollak, vodja šole od leta 1995 naprej, zdravnik Damijan Meško in Anda Perdan, inštruktorji Vlado Schlamberger, Darja Jenko, Marjan Kregar, Andrej Štremfelj,

Tone Škarja, Matjaž Šerkezi in mnogi drugi, zapiše pa prispevata tudi Zimba Zangbu Sherpa in Namgyal Zangbu Sherpa, ki sta po zaslugi šole med prvimi postala nepalska gorska vodnika.

Knjigo bogatijo številne fotografije iz Mananga, načrti o šoli, zgodovina slovenskega himalajizma v obdobju Aleša Kunaverja, učni načrt šole za gorske vodnike ter seznam inštruktorjev in zdravnikov v šoli. Sledimo lahko res fascinantni zgodbi o razvoju in napredku, saj so prvo leto tečajniki v šolo prišli revno opravljene, nekateri celo bos. Dobrih štirideset let pozneje njihovi potomci, ki so se tudi šolali v mananški šoli, opravljajo

vrhunske alpinistične vzpone. Dota slovenske šole za gorske vodnike v Nepal je tako dvojnega značaja – pripomogla je h gospodarskemu razvoju države, Nepalci pa so se tudi s pomočjo slovenskega znanja razvili v vrhunske alpiniste, ki zdaj stopajo v korak s tujimi narodi, ki že od nekdaj osvajajo njihove vrhove. Med desetimi prvopristopniki, ki jim je lani uspel zgodovinski podvig, prvi zimski vzpon na drugi najvišji vrh na svetu K2, je bila namreč polovica nekdanjih tečajnikov slovenske šole v Manangu.

Knjigo bodo predstavili nocoj, 18. februarja, na 16. Festivalu gorniškega filma v Ljubljani.

Inštruktor Bojan Pollak iz Kamnika je šolo v Manangu vodil kar petindvajset let; na fotografiji tudi nepalski inštruktor Da Gombu Šerpa. / Foto: Tone Škarja